

GUSTÁV MIŠALCO

OSUDNÁ ODBOČKA 1

PACH KRVÍ

ROK VYDANIA 2026

OSUDNÁ ODBOČKA 1

PACH KRVÍ

Gustáv Mišalko

PROLÓG

Ticho v Apalačských horách nikdy neznamenal pokoj. Znamenalo, že predátori práve lovia.

Peter si utrel pot z čela a pozrel na prázdnu nádrž svojho motocykla. „Sakra,“ zahromžil do hustnúceho šera. Stará lesná cesta, na ktorú ho naviedol miestny pumpár, nevyzerala ako skratka. Vyzerala ako pasca. Z hĺbky lesa sa ozývalo prasknutie konára. Nebol to zvuk vetra. Bolo to ťažké, úmyselné stúpenie niekoho, kto má topánky z hovädzej kože a v rukách niečo kovové.

Peter vytiahol baterku, no skôr než ju stihol zapnúť, z húštiny vyletel hrdzavý drôt. V nasledujúcej sekunde už Peter nekričal. Nemal čím.

KAPITOLA 1: Posledná letná jazda

Cesta 60 rozpaľovala asfalt pod kolesami stareho Jeepu tak intenzívne, že sa vzduch nad obzorom vlnil ako tekuté sklo. Vnútri auta však vládla iná atmosféra. Rádio hralo potichu nejaký starý rockový hit a smiech štyroch priateľov prehlušoval aj hučanie motora.

Sára si oprela hlavu o okno a sledovala, ako sa husté dubové lesy Západnej Virgínie menia na nekonečnú zelenú stenu. Mala to byť ich posledná spoločná jazda pred odchodom na vysoké školy.

„Povedal som vám, že táto skratka nám ušetrí aspoň dve hodiny,“ vyhlásil sebavedomo Andrej za volantom a upravil si spätné zrkadlo. „O piatej sme pri jazere, otvoríme prvé pivo a budeme sledovať západ slnka.“

„Ak nás tie tvoje ‚skratky‘ pošlú niekam do praveku,“ poznamenala Elena zo zadného sedadla, pričom nespúšťala oči z mapy v telefóne. „Signál vypadol už pred desiatimi kilometrami. Si si istý, že sme ešte stále na správnej trase?“

Andrej len mávol rukou. „Pozri sa na tie stromy. Sme v srdci prírody, Elena. Žiaden signál, žiadne maily, len my.“

Sára sa usmiala, ale v kútiku duše pocítila zvláštne pichnutie. Niečo na tom lese bolo... iné. Stromy tu rástli príliš blízko pri sebe, akoby sa snažili niečo skryť. A potom to videla. Stará,

napoly zhrdzavená tabuľa s nápisom, ktorý bol takmer nečitateľný: Cesta uzavretá – Súkromný pozemok.

„Andrej, videl si to?“ spýtala sa Sára a vyrovnala sa v sedadle.

„Čo také?“

„Tú tabuľu. Písalo sa tam, že cesta je uzavretá.“

„Stará haraburda,“ odfrkol si Andrej. „Určite ju tam nechal nejaký miestny farmár, aby mu tam turisti naplašili kravy. Ver mi, viem, kam idem.“

O necelých päť minút neskôr sa však ozvalo niečo, čo nikto z nich nečakal. Puk! Ostrý, kovový zvuk, po ktorom nasledovalo zúfale zasyčanie unikajúceho vzduchu a trhanie volantom. Auto nebezpečne zatancovalo na úzkej ceste, až kým ho Andrej s námahou nezastavil na prašnej krajnici.

V aute nastalo hrobové ticho.

„To bol defekt?“ hlesol Jakub, ktorý doteraz polo nápadne spal na zadnom sedadle.

Andrej vystúpil ako prvý, zakľal a kopol do štrku. Sára vyšla hneď za ním a pohľad jej padol na prednú pneumatiku. Nebol to len obyčajný defekt. Z gumy trčal kus podomácky vyrobeného ostnatého drôtu, pevne omotaného okolo hrubého klinca.

Sára sa rozhliadla okolo seba. Les bol zrazu úplne ticho. Vtáky spievali. Cvrčky zmlkli. Jediné, čo počula, bolo praskanie chladnúceho motora a tlmený tlkot vlastného srdca. Mala pocit, že z hlbokého tieňa medzi stromami sa na nich niekto pozerá. Niekto, kto sa usmieva.

„To nie je náhoda,“ zašeptala Sára tak potichu, že ju počul len vietor. „Nieкто to tam položil naschvál.“

Rozhodnutie padlo. Skupina opúšťa relatívne bezpečie auta a vydáva sa hlbšie do neznáma. Tu je pokračovanie prvej kapitoly:

Andrej hodil kľúče od auta do trávy. „Rezerva je prázdna. Nieкто nám prerezal aj tú, kým sme boli vnútri,“ zavrčal a jeho hlas sa triasol hnevom, ktorý mal zakryť narastajúci strach.

„Musíme ísť pešo,“ rozhodla Sára. „Videla som na mape starú pumpu asi tri kilometre odtiaľto. Ak budeme kráčať rýchlo, sme tam do pol hodiny.“

„Do lesa? Si blázon?“ namietala Elena a pevnejšie si pritiahla rucksak k telu. „Zostaňme pri aute. Nieкто pôjde okolo.“

Jakub sa rozhlíadal po nekonečnej, prázdnej ceste, kde sa asfalt pomaly strácal v nánose lístia a hliny. „Elena, pozri sa na túto cestu. Tu nikto nešiel roky. Ak tu zostaneme do zimy, nikto nás nenájde.“

Nakoniec sa pohli. Sára kráčala prvá. Cesta sa sužovala, až sa zmenila na úzky chodník lemovaný pichľavými kríkmi, ktoré im trhali oblečenie. Vzduch bol čoraz ťažší a vlhkejší, nasýtený pachom tlejúceho dreva a niečím... kovovým. Pachom krvi, pomyslela si Sára, no okamžite tú myšlienku zahнала.

Po dvadsiatich minútach chôdze sa pred nimi vynorila čistina. Uprostred nej stála stavba, ktorá kedysi mohla byť čerpacou stanicou, no teraz pripomínala skôr kostru mŕtveho zvieraťa.

Drevo bolo sčerneté, okná vytlčené a staré stojany na benzín boli omotané hrdzavými reťazami.

„Haló! Je tu niekto?“ zakričal Andrej. Jeho hlas sa odrazil od stien lesa, ale odpoveďou mu bolo len zlovestné ticho.

Sára podišla k dverám, ktoré viseli na jednom pánte. Na zemi ležala stará detská topánka a vedľa nej... hromada jeleních parohov usporiadaných do bizarného kruhu.

„Chalani, toto sa mi nepáči,“ zašepkala Elena a chytila Sáru za ruku. „Pozrite sa hore.“

Na poschodí starej stanice sa v tme mihol tieň. Nebol to človek, aspoň nie taký, akého kedy videli. Pohyb bol príliš trhaný, príliš rýchly. A potom sa ozval zvuk, z ktorého im stuhla krv v žilách – zvuk brúsenia kovu o kameň.

Sss-tich... sss-tich... sss-tich.

„Bežte,“ vydýchla Sára, keď videla, ako sa vo dverách objavuje obrovská postava s tvárou, ktorá vyzerala ako zle zošitá maska z mäsa. „BEŽTE!“